

føreren, den ærede Folketingsmand for Ringkøbing (J. C. Christensen) og af en anden af de Folketingsmænd, der menes at have haft særlig Andel i Forslagets Fremkomst, Folketingsmanden for Kalundborg (Krabbe); at Grunden til, at man nu vilde nedsætte en saadan Kommission, var, at man ønskede at komme bort fra det tidligere, som man hidtil havde været bunden ved, og faa Lov til en Gang at opstille, hvad Tinget selv ansaa for det rette, og det blev da udtalt af Ordføreren, Folketingsmanden for Ringkøbing: „Men Programmet af 1897, som det ærede Medlem talte om, det Program, som i det ærede Medlems Mund blot bestaar i Sammenkoblingen og i at manøvrere sig fri for en virkelig Ordning af vort Skattevæsen, det Program kendes vi ikke ved, og det have vi aldrig kendtes ved.“ Det var hans Motivering af at gaa til en Kommission. Og Folketingsmanden for Kalundborg udtalte endnu skarpere: „Efterhaanden som Aarene ere gaaet, er det imidlertid mere og mere gaaet op for Landbefolkningen, at Gennemførelsen af saadanne Forslag, som der forelaa“ — nemlig Regeringsforslagene — „vilde berede den en Skuffelse. Det er Udviklingen, at dette mere og mere er gaaet op for den,“ og han gentager senere: „Landbefolkningen har faaet Øjnene op for, at disse Skatteløve vistnok vilde berede den en Skuffelse, og den vil være glad ved at se, at det Parti paa Rigsdagen, i hvis Hænder den alligevel ser sin Sag tryggest, nu, da Landstinget har henlagt de gamle Forslag, tager Sagen op til selvstændigt Arbejde,“ — Folketingstidenden for i Fjor, Sp. 4872—73 — og det betonedes af begge disse Talere, at det, man nu vilde, var dog engang at vise, hvad Folketinget vilde: „Tanken er jo alene den, at vi kunne tilvejebringe Forslag, som vi søge at give et saadant Indhold, at de i Virkeligheden ere Udtryk for, hvad vi mene der tjener Folket“. Det vil altsaa sige, man vilde i Skattekommissionen fremkomme med Forslag, der i særlig Grad vare Udtryk for Folketingets Anskuelse om, hvorledes Skattereformen burde gennemføres. At dette skulde være en særlig Imødekommen mod dette Ting, som det blev gjort gældende, det er det ganske vist mig umuligt at forstaa. Jeg maa derfor bestemt hævde, at enten er Skattekommissionens Forslag ligesaavel noget nyt som Regeringens, og i saa Tilfælde forstaaer jeg ikke, at man saa stærkt bebrejder Regeringen, at den har bragt noget nyt frem, eller ogsaa er det en Fastholden af det tidligere fore-

liggende, og da tror jeg, at den Erkendelse, som Folketingsmanden for Kalundborg stærkt fremhævede efterhaanden havde gjort sig gældende i Befolkningen, vil gøre sig stærkere og stærkere gældende, at det kun vil blive en Skuffelse, hvis de Forslag gennemføres. Og derfor tror jeg, at det dog vilde være rigtigst nu, medens det er Tid, omhyggelig at overveje, om de Forslag, der foreslaas, virkelig ville kunne medføre en varig Bedring i vore Skatteforhold.

Det forekommer mig, at der i den Sag er sammenknyttet nogle forskellige Formaal, som man maaske ikke tilstrækkelig skarpt holder ude fra hinanden, og som har en lidt forskellig Karakter. Det ene er det at komme til en virkelig Reform af vort Skattevæsen, det andet er at træffe Foranstaltninger til at lette Kommunerne finansielle Vanskeligheder og sætte dem i Stand til i større Grad at fyldestgøre de Krav, som stilles til dem, uden derfor i voksende Omfang at lægge ny Byrder paa Skatteyderne, og om muligt at gennemføre dette sidste saaledes, at der allerede direkte kommer en Lettelse for Skatteyderne. Jeg forstaaer nu, at naar der særlig viser sig saa megen Utaalmodighed efter denne Sags Gennemførelse, og naar det ærede 1ste Medlem for 7de Kreds (Madsen-Mygdal) sagde: Befolkningen siger: Skaf os Hjælp snarest muligt, saa er det, der kaldes paa, som man ønsker at faa snarest muligt, den Lettelse for Kommunernes finansielle Forhold, og det er den Lettelse, som derigennem tillige kunde faas for Skatteyderne. Skattereformen har jo en langt videre rækkende Karakter. Der gælder det om at komme til Bestemmelser, som ville blive staaende i lang Tid, og som skulle gennemføres saaledes, at der tilvejebringes et virkeligt retfærdigt Grundlag for vor hele Beskatning. Her gælder det virkelig om, at man ikke blot for at faa Ende paa Sagen jager til og forhastet søger at faa gennemført noget, som meget hurtigt bagefter viser sig at være en Skuffelse for Størstedelen af Befolkningen. Jeg ser derfor ikke rettere, end at man paa dette Punkt skulde give sig den fornødne Tid, men at dette ikke udelukker, at man kunde søge noget hurtigere at bringe den Hjælp, som der siges, at Befolkningen saa stærkt længes efter.

Jeg skal derfor slutte med at henvise til den Udtalelse, som fremkom i Fjor fra den ærede Folketingsmand for Ringkøbing, som sluttede et af de sidste Foredrag, han holdt i Skattereformsagen, med de Ord: „Men det daarligste vilde være nu at give